

Въ Търново отдавна живѣше единъ воененъ докторъ, Алеко хекимина, цариградски грѣкъ, на когото съпругата тоже царигражданка, въ това врѣме се поминж. Прѣдстоеше, несъмнѣнно, погрѣбението ѝ да стане на енорийската черква, и да бѣде извършено отъ грѣцкия владика, обстоятелство неприемливо съ рѣшението на гражданитѣ: да не пуцатъ тоя владика въ черквитѣ си. За да се прѣдвари всѣки неприятенъ скандалъ, една депутация отъ градската община отиде въ дома на опечаленото семейство на Алеко хекимина, който вече се считаше търновски гражданинъ, и му прѣдизвѣсти че, ако желае погрѣбението на жена му да се извърши отъ владиката, може да го покани, но че въ такъвъ случай никой отъ гражданитѣ нѣма да присѣтствува; ако се откаже отъ поканата на владиката, всички граждани ще се стекжтъ да присѣтствуватъ на опѣлото, както и на погрѣбението на покойната.*) Той прие второто прѣдложение. И погрѣбението на покойната, извършено отъ градското духовенство, станж много тържественно; цѣлото градско население дойде да присѣтствува на погрѣбението, още и да чуе словото на новия рилски архимандритъ Пахомия, поканенъ отъ общината. И, дѣйствително Пахомия държа една надгробна рѣчь, която даде на погрѣбението голѣма тържественность. Текстътъ на рѣчъта му бѣше: Человѣкъ знае гдѣ се, родиль, но не знае гдѣ пакъ ще се прѣобърне на пърстъ, отъ която е сътворенъ, както не знае деня и часа на смъртъта си, споредъ Евангелието.

Това надгробно слово на Пахомия бѣше като единъ атестатъ за него прѣдъ търновскитѣ граждани и общината на

жійския санъ. По примѣра на абадж. еснафъ направихж и другитѣ еснафи свои правилници. Тая обща тогива организация на еснафитѣ въ Търново много спомогжх отъ послѣ въ развитието на народно-черковното ни движение, както и за устройството на градскитѣ училища, които успѣшно ги поддържахж. На 1873 този правилникъ се поднови съ нѣкои видоизмѣнения и нововведения.⁴⁾

*) Тогива, още и до политическия прѣвратъ на освобождението (1877) умрѣлитѣ въ Търново християни се закопавахж въ двора на черквата, въ която се извършваше и опѣлото.

⁴⁾ Сжществуватъ ли сега оригиналитѣ на тия правилници, служжтъ ли тѣ за нѣщо на несжществуящитѣ вече еснафски корпорации въ Търново, и спазватъ ли се поне, гдѣ се намиратъ и у кого, не можихъ да научж. Отъ давна съмъ напустяжлъ родния си градъ, а отъ старитѣ мастори—пб-старитѣ отъ мене, разбирамъ — едва двоица, троица има още живи. Поискажъ съмъ за това свѣдѣния отъ единъ бившъ по-младъ абаджия въ Търново, но и до сега той нищо не ми е съобщилъ.